Ett svar på hatet

Ett svar på hatet

"Om en man kan visa så mycket hat, tänk hur mycket kärlek vi alla kan visa tillsammans?"

Så uttryckte sig en av de överlevande ungdomarna1 efter de tragiska händelserna utanför Oslo nyligen, där så många ungdoma miste livet. Medan våra tankar går till alla de drabbade och till hela vårt brödrafolk måste vi fråga oss hur vi ska reagera på ondskan när den möter oss.

Våra tankar går osökt till en annan katastrof, den som drabbade USA den 11 september 2001. Då skrev Chiara Lubich en reflexion på just detta tema som kan vara en hjälp för oss. Hon refererar till händelserna i USA, men vi kan utan svårighet ”översätta” texten till dagens kontext.

Satsa allt för det godas segerRom, 2001-09-27

Kära vänner!

Det har nu gått mer än två veckor, men vi lyckas inte glömma det som våra ögon sett genom TV:n: den ohyggliga olyckan so drabbade USA, i New York och Washington. Det är fruktansvärda händelser som har övertygat oss om att, samtidigt med mycket gott som onekligen finns på vår planet, är det ondas ande mer levande än någonsin. Med diaboliskt ljus genomför den en förstörelse som förfärar hela världen.

Hur kan man bemöta en sådan kraft? Hur gör man för att inte ge upp? Alla fria krafter i världen går till motvärn; regeringarna arbetar för att sätta stopp för denna kraft med militära och politiska medel.

Och vi? Vi enskilda, vi som är ett uttryck för de nya kyrkliga rörelserna, som den heliga Anden kallat till liv just för att med framgång kunna möta dagens problem, vad gör vi? Om några har gett en kraftfull skjuts åt sin revolution, om de har förberett sig noga för detta, även personligen, med lång och uthållig disciplin, om de har visat att de är beredda att dö för sina idéer - känner v då inte att timmen har slagit för att satsa allt för det godas seger?
Säkert är det så. …
Men hur?

Det finns inget annat svar: inför de många svårigheterna med relationer mellan så olika slags mentalitet, mellan så olika folk, mellan kulturer som står så långt från varandra, mellan religioner som även rymmer extremister som förvränger dem - då finns de bara ett botmedel: det universella broderskapet, att av mänskligheten göra en enda familj med Gud som Fader och där alla människor är syskon.

Och hur kan vi åstadkomma detta? Vem är bäst skickad för detta?
Det finns ingen tvekan: det finns en annan som har gett sitt liv för sitt ideal, men som sedan har uppstått och gett alla denna möjlighet: det är Jesus. Vi måste sikta på att låta honom komma tillbaka till jorden genom oss, genom att vi är en annan Kristus, människobliven Kärlek, helighet, fullkomlighet, liksom han är. Det är dags att med beslutsamhet sikta mot fullkomligheten.

Men vad är fullkomligheten? …
Eftersom vår väg är kärlekens väg, består fullkomligheten i att alltid växa i kärleken. Att älska alltså, att älska allt bättre. Allt b hur?

Genom att fästa blicken på vår fullkomliga förebild: den heliga Treenigheten, Gud som är kärlek. I den heliga Treenighetens l varje gudomlig person genom att inte vara, för att låta den andre vara. Om Fadern inte är - inte är instängd i sig själv, utan öppenhet för den andre; inte självupptagen, utan gåva utan förbehåll för den andre - då är han: han är kärlek. Det samma gäller och den heliga Anden.

Så bör det också vara med oss: var och en kommer att vara sig själv, om den lever den andre (nästan), eller den Andre (Gud hans vilja. …

Denna radikalitet som kärleken begär är imponerande. Men allt i Gud är radikalt. En radikalitet som man även kan betrakta i den andra gudomliga Personen som blivit människa: Jesus. I övergivenheten på korset gör han sig själv fullständigt tom: både vad gäller det mänskliga och det gudomliga. Man kan även se detta i Maria under korset, som på ett visst sätt erfar att hon förlorar sitt gudomliga moderskap, då Jesus visar henne en annan son. Hon förlorar då det mest mänskliga och det mest gudomliga som hon hade. Gud begär allt. Vi kan inte snåla med något av oss själva. Om vi gör det, är vi inte, då är vi inte rikti oss själva. Vi är, om vi är den andre, om vi är den Andre.

Detta kräver att vi säljer allt vi har och är, och då inte bara våra materiella tillgångar. Utan verkligen allt. På sätt och vis inneb att ge sig själv till en annans vilja, att förflytta sig själv till en annan. Och detta varje stund, utan att spara på något. Är det svårt?

Eller lätt?

Låt oss prova och se. Låt oss i varje stund ge oss själva helt till Guds vilja, till den andre – till nästan som vi ska älska, till arbetet, till studierna, till bönen, till vilan, till uppgiften som vi har framför oss. Och detta allt bättre, eftersom vi annars går bakåt.

En hjälp i detta är att upprepa inför varje handling, även inför den enklaste och mest banala: ”Detta är det vackraste ja kan göra just nu”. Då är vi; vi är oss själva eftersom vi är han, Jesus som är kärlek.

Johannes den XXIII föresatte sig alltid att göra det han hade att göra för ögonblicket, som om han var född bara för detta.

Så övar även vi oss för den uppgift som väntar oss, och som är typisk för oss: att bygga upp det universella broderskapet.

Chiara Lubich (2001-09-27) 1 Stine Renate Håheim Se även Expressens artikel 11-07-27: "Sedan de fruktansvärda terrordåde i fredags har det norska folket försökt lyfta fram kärleken. Först var det överlevaren Stine Renate Håheims som i en intervju sa "Om en man kan visa så mycket hat, tänk hur mycket kärlek vi alla kan visa tillsammans". Under det stora roståget i Oslo, som på måndagen samlade 200 000 människor, talade kronprins Haakon och sa "I kväll är gatorna fyllda av kärlek". Och Helene (Börsei Olsen, red anm) avslutade sitt tal på samma tema.
- I stället för att hata terroristen, visa omtanke och kärlek till er nästa." (utdrag ur artikeln)